

POTENTIALITEIT

Griffienr. : 2014/

Not.nr. : GE 64.L9.1480/11-SW2

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN
Afdeling Gent

VONNIS

Correctionele rechtbank
 Kamer: 21d, 1 rechter
 Datum: 17 juni 2014

In de zaak van het **openbaar ministerie** tegen:

arbeider, geboren te _____ op _____
 , wonende te _____

beklaagd van:

A.

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning , hetzij na verval , vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning , hetzij in geval van schorsing van de vergunning , hierna vermelde handelingen , zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te _____ kadastraal
 gekend als _____ eigendom van _____
 geboren te _____ op _____ wonende te _____
 en van _____
 geboren te _____ op _____ wonende te _____
 alsook op het perceel gelegen te _____
 kadastraal gekend als _____ eigendom
 van _____ geboren te _____ op _____ wonende
 te _____

meer bepaald

de bovenvermelde terreinen gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van twee containers, restanten van schroot en van computers, witgoed, een voertuigwrak, schroot, kabels, bobijnen, accu's, afvalbanden, plastic, houtafval, aanhangwagens

(st. 3, 13, 20, 62)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1.5° a) en 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

te **in de periode van 27.04.2011 tot en met 12.10.2011**

B.

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met artikel 12 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen,

restanten van schroot en van computers, witgoed, een voertuigwrak, schroot, kabels, bobijnen, accu's, afvalbanden, plastic, houtafval, aanhangwagens te hebben opgeslagen

(st. 3, 13, 20, 62)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

te **in de periode van 27.04.2011 tot en met 12.10.2011**

Wettelijke herhaling

tenlasteleggingen A en B met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd bij arrest van het Hof van Beroep te Gent, uitgesproken op 7 september 2007, tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 2.500 euro, wegens exploitatie zonder vergunning, niet naleving van de exploitatievoorwaarden, inbreuken op het Afvalstoffendecreet, inbreuken op Vlarea en inbreuken op het decreet Grondwaterbeheer, arrest in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

Vordering herstel

tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 22 oktober 2013. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 19 november 2013

Op de terechtzitting van 19 november 2013 werden gehoord:

- De beklaagde,
- Het openbaar ministerie, bij monde van substituut-procureur des Konings.

De zaak werd voor verder behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 28 januari 2014 met het verzoek aan het openbaar ministerie voor verder onderzoek

Op de terechtzitting van 28 januari 2014 werden gehoord:

- De beklaagde,
- Het openbaar ministerie, bij monde van substituut-procureur des Konings.

De zaak werd voor verdere behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2014.

Op de terechtzitting van 22 april 2014 werd de vordering van het openbaar ministerie gehoord, uitgesproken door substituut-procureur

des Konings. De beklaagde is op deze terechtzitting **niet verschenen**, noch iemand om hem te vertegenwoordigen.

2. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

3. Schroothandelaar werd door het hof van beroep te Gent bij arrest van 28 juni 2012 op strafgebied veroordeeld, onder meer wegens het exploiteren van een klasse 2 inrichting zonder milieuvergunning op een perceel gelegen te en het niet naleven van de algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II) voor deze inrichting en dit in een incriminatieperiode die liep van 10 maart 2009 tot 1 oktober 2010.

4. Op 22 april 2011 ontving de lokale politie van de zone een mail van de stedenbouwkundig ambtenaar dat op deze locatie kadastraal gekend als en eigendom van en , opnieuw een aantal containers werden geplaatst waarin "slijpactiviteiten" zouden uitgevoerd worden. De aanwezigheid van deze containers werd door de politie op 27 april 2011 bij een controle in aanwezigheid van de stedenbouwkundig ambtenaar bevestigd. Er werden 2 containers vastgesteld op het braakliggend terrein naast de woning . Op dit terrein werden naast de containers ook restanten van schroot en restanten van computers opgemerkt. Aan de voorkant van het perceel werd een container opgemerkt met schroot en nog een container met ongekende inhoud. Deze containers stonden gedeeltelijk opgesteld op de openbare weg en op een terrein dat eigendom is van

5. Op 12 oktober 2011 werd door de politie vastgesteld dat de containers allemaal werden verwijderd, met uitzondering van de container die deels op het openbaar domein stond. Tevens werd vastgesteld dat op het braakliggend perceel, kadastraal gekend als eigendom van en dat paalt aan het perceel met nieuw schroot materiaal werd aangevoerd. Op dit terrein werden tevens witgoed, een voertuigwrak, schroot, kabels, bobijnen, accu's, afvalbanden, plastic, houtafval, aanhangwagens, etc. gestapeld.

- Een gemachtigd personeelslid van [redacted] bevestigde op 12 december 2013 nogmaals dat geen vergunning of toelating had om containers te plaatsen op hun percelen.
- Op 20 december 2013 werd door de milieuambtenaar samen met de lokale politie nog een plaatsbezoek afgelegd te [redacted]. Zij stelden o.a. het volgende vast:
 - een opslag van afvalstoffen (divers: oude metalen, houtafval, plastic, pvc-buizen, autobanden, kussen en matras, restafval,...) en inert bouwafval;
 - een opslag van autowrakken (voor de woning staan verschillende voertuigen op de openbare weg);
 - het stallen van bedrijfsvoertuigen (voor de woning staan meerdere aanhangwagens met afvalstoffen en [redacted] zou ook hebben verklaard over een vrachtwagen te beschikken);
 - opslag van gasfessen (in de voortuin en naast de woning);
 - opslag van (milieu)gevaarlijke stoffen (in de loods zijn verscheidene recipiënten aanwezig met mogelijks gevaarlijke stoffen in vaten en kleinere bidons; dit werd niet verder onderzocht wegens het instortgevaar van deze loods);

Bovendien werd bevestigd dat [redacted] niet over een afvalstoffenregister beschikt en geen melding klasse 3 heeft gedaan of een milieuvergunningsaanvraag.

- Uit een bevraging bij OVAM bleek dat [redacted] zelf over een erkenning als overbrenger van afval beschikte van 10 januari 2007 tot en met 9 januari 2012 voor enkele niet-gevaarlijke stoffen (met name metalen/metaalschroot en grofvuil). Na 10 januari 2012 werd blijkbaar geen nieuwe erkenning als overbrenger aangevraagd en er werd ook geen registratie als inzamelaar, behandelaar, makelaar aangevraagd. [redacted] beschikte ook van 10 januari 2007 tot en met 9 januari 2012 over een registratie als vervoerder van afval. Er werd door hem ook geen nieuwe registratie aangevraagd na 10 januari 2012.

[redacted] vroeg op 26 december 2013 een registratie aan als inzamelaar, handelaar, makelaar aan en een registratie als vervoerder. Hij werd effectief erkend als vervoerder van afvalstoffen sinds 10 januari 2014 tot en met 9 januari 2024. Daarnaast zou [redacted] voor dezelfde periode erkend zijn als inzamelaar/handelaar/makelaar van afvalstoffen voor volgende afvalstoffengroepen: kunststoffen en metalen/metaalschroot.

- [redacted] werd alsnog verhoord op 7 januari 2014. Hij verklaarde onder meer

"(...) Ik ben nog steeds zaakvoerder van de firma gevestigd te [redacted]"

Deze firma werd door mij opgericht anno 2011. Het betreft een handel in vermalen van plastic en ophalen van schroot. Ik heb zestien maanden in Spanje verbleven. In deze periode heb ik op mijn adres geen activiteiten verricht. Het enige wat hier telde was het feit dat ik een adres had voor mijn bedrijf. De schroothandel die in die periode gebeurde en die nu buiten ligt is van mijn broer. Hetgene dat binnen ligt – op de tuin en aanhorigheden is van mij. Ik heb hier geen milieuvergunning voor en heb niet de intentie om nog enige vergunning aan te vragen. Alles wat van mij is zal zeker weg zijn. Hetgene die van mijn broer is zal ik eveneens (zonder of met zijn toestemming) verwijderen. Alles zal verwijderd zijn tegen ten laatste 28 januari 2014, datum van de openbare zitting. De attesten inzake verwijdering, (het schroot zal verwijderd worden naar in , zal ik alsnog bezorgen. Mijn erkenning als inzamelaar/handelaar/makelaar in afvalstoffen op naam van werd door mij vorige week ingediend bij OVAM. De erkenning werd tot op heden nog niet afgeleverd – de aanvraag is hangende. De bouwvallige loods zal ik leegmaken en proberen voorkomen dat ze instort. Mijn eenmanszaak is in falings – het risico op inbeslagname van mijn woning ingevolge het faillissement is groot. (...)

Uit het verslag van de milieuambtenaar die samen met de lokale politie aanwezig was bij de controle op 7 januari 2014 (zie hierboven) blijkt dat op die dag langsheen gereden werd om te bepalen wat effectief eigendom was van

Ter plaatse bleek dat heel wat meer afvalstoffen zijn eigendom zijn. Het betreft oude metalen (schroot), autobanden, oliën in vaten en divers restafval dat verspreid ligt in de loods, in de verschillende aanhangwagens die buiten staan en achter de poort aan de rechterkant van de woning. Op de openbare weg voor de woning stond ook een oude jeep met kapotte banden die voor een deel eigendom zou zijn van Er werd op dat moment blijkbaar afgesproken met dat hij samen met zijn familieleden alle afvalstoffen in de loods, voor de woning, op de openbare weg en achter de poort zou verwijderen tegen de volgende zitting.

Het nog aanwezige afval op 7 januari 2014 werd ook gefotografeerd (bijlage bij navolgend proces-verbaal Dit gebeurde ook op 23 januari 2014 (bijlage proces-verbaal

- Op 20 januari 2014 besliste het college van burgemeester en schepenen van de gemeente om het stedenbouwkundig herstel te vorderen met betrekking tot het perceel namelijk om de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen.

Per brief van 25 februari 2014 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij deze herstellvordering met vraag om ook een dwangsom ten bedrage van 150 euro per dag vertraging in de uitvoering van het herstel op te leggen.

Op 20 maart 2014 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies over dit herstel.

Beoordeling

11. De onder tenlastelegging B vermelde feiten, gepleegd onder gelding van het decreet van 2 juli 1981, zijn na de inwerkingtreding van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringlopen en afvalstoffen ("Materialendecreet") op 1 juni 2012, nog steeds strafbaar gesteld, thans als overtreding van art. 12, §1, van het vermelde Materialendecreet.

12. De incriminatieperiode voor zowel de tenlastelegging A als B loopt van 27 april 2011 tot en met 12 oktober 2011. Dit zijn de data van respectievelijk de eerste en de laatste controle op het adres die gebeurden tijdens het opsporingsonderzoek. werd tijdens dit opsporingsonderzoek niet verhoord.

houdt vandaag voor dat een deel van het afval dat werd achtergelaten op het adres niet van hem maar van zijn broer afkomstig zou zijn.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt echter duidelijk dat dit alleszins niet opgaat voor het afval tijdens de incriminatieperiodes. De rechtbank stelt immers vast dat:

- hij toen (en nu ook nog) stond ingeschreven op het adres
- hij gedurende deze periode onder eigen naam erkend was als overbrenger van afval (informatie OVAM);
- zijn tijdelijk verblijf in Spanje van latere datum dateert (hetgeen kan worden afgeleid uit zijn eigen verklaring en ook blijkt uit de bij het strafdossier gevoegde verslagen van de probatiecommissie);
- dit eveneens blijkt uit zijn eigen verklaring (waarin hij enkel naar zijn broer als achterlater van afval verwijst tijdens de periode dat hij zelf in Spanje woonde), uit de verklaring van (zie citaat hierboven) en uit de rondgang die op 7 januari 2014 samen met de milieuambtenaar en de lokale politie gebeurde op het terrein (zie hierboven).

Het staat voor de rechtbank daarom zonder twijfel vast dat gedurende de incriminatieperiodes afval heeft achtergelaten op de in de dagvaarding vermelde terreinen, die hij daarvoor ook gewoonlijk gebruikte. De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B zijn bewezen voor de beklaagde.

13. Gelet op het arrest van het hof van beroep te Gent van 7 september 2007, waarbij de beklaagde op strafgebied werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar, waarvan de helft met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 2.500 euro, wegens o.a. exploitatie zonder vergunning, niet naleving van de exploitatievoorwaarden, inbreuken op het afvalstoffendecreet, Vlarea en het grondwaterbeheerdecreeet, waarvan een afschrift werd gevoegd bij het strafdossier en dat in kracht van gewijsde was getreden op het ogenblik van de hierboven bewezen verklaarde feiten, is de staat van wettelijke herhaling voor hem ook bewezen.

Straf

14. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

De zwaarste straf is die voor de onder B ten laste gelegde feiten, namelijk op grond van artikel 16.6.3, §1 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid ("DABM") een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of één van die straffen alleen (dit is zonder rekening te houden met de bewezen staat van wettelijke herhaling).

De beklaagde heeft grote hoeveelheden afval achtergelaten, niet enkel op zijn eigen inschrijvings- en exploitatieadres maar ook op dat van anderen (en dit zelfs onder uitdrukkelijk verbod van de eigenaars).

Hij handelde uit winstbejag nu hij activiteiten uitoefende als schroothandelaar. De wijze waarop dit gebeurde was uiteraard volstrekt illegaal. Op deze wijze was er ook sprake van valse concurrentie met andere schroothandelaars die zich wel aan de regels houden.

De beklaagde heeft een zeer ongunstig strafrechtelijk verleden met talrijke veroordelingen wegens verkeersgerelateerde feiten, correctionele veroordelingen wegens o.a. zeden- en geweldsdelicten en inbreuken op de milieuwetgeving. Bijzonder bezwarend is dat hij reeds werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten op hetzelfde adres. In het reeds vermelde arrest van het hof van beroep te Gent van 7 september 2007 werd onder meer ook veroordeeld tot een exploitatieverbod (onder dwangsom) voor de inrichting aan zolang hij geen niet geschorste (wettige) milieuvergunning had voor die inrichting. Uit

bovenvermelde feiten blijkt dat hij zich aan dit verbod geenszins heeft gestoord.

De beklaagde kan geen uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf meer krijgen.

Uit de behandeling ter terechtzitting is gebleken dat de beklaagde snel loze beloftes maakt maar professioneel totaal ongeorganiseerd te werk gaat. Uit de bij het strafdossier gevoegde verslagen van de probatiecommissie naar aanleiding van voorgaande veroordelingen blijkt dat dit eigenlijk steeds zo is geweest. De beklaagde stelde zich toen ook weinig constructief op.

Op grond van deze elementen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn voor de beklaagde, onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een geldboete komt bovendien tegemoet aan de grote maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt, onder meer door inzet van verschillende diensten als politie, milieuambtenaren en justitie.

De feiten werden gepleegd na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003) met 45 deciemmen wordt verhoogd.

15. De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimemen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

16. Zoals hierboven vermeld, heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op 20 januari 2014 beslist om het herstel te vorderen van het perceel gelegen te kadastraal gekend als: Deze vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en het staken van het strijdige gebruik. Dit houdt volgens de herstellvordering in: "De uitbating van de schroothandelaar aan in dient onmiddellijk te worden stopgezet. Alle afvalmateriaal, autowrakken,

bevuiling van het openbaar domein en de aanpalende eigendommen, de met instorting bedreigde schuur dienen onmiddellijk van het terrein te worden verwijderd en of gesloopt te worden."

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft zich per brief van 25 februari 2014 aangesloten bij deze herstellvordering. Bovendien vordert hij ter aanvulling van deze vordering een dwangsom ten bedrage van 150 euro per dag vertraging in de uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf op 20 maart 2014 een positief advies.

De herstellvordering werd afdoende gemotiveerd en is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

De rechtbank merkt wel op dat de herstellvordering op stedenbouwkundig gebied enkel kan slaan op het betrokken perceel en dus niet op verwijdering van het afval op het openbaar domein of op aanpalende eigendommen die niet het voorwerp uitmaken van de herstellvordering. Gelet op de specifieke aard van het stedenbouwkundig misdrijf dat ten grondslag ligt aan de herstellvordering kan zij ook niet slaan op de verwijdering of sloop van de bouwvallige schuur.

Het herstel is voor het overige nog steeds noodzakelijk ter vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.

Hoewel het college van burgemeester en schepenen in haar vordering stelt dat het herstel "onmiddellijk" dient te worden uitgevoerd dient hiervoor op grond van artikel 6.1.41, §3 VCRO een termijn te worden gegeven. Gelet op het gegeven dat het om een aanhoudende toestand gaat die reeds jaren aan de gang is en waarin geen verbetering komt, dient het herstel op korte termijn te worden bevolen; dit is binnen de 3 maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis.

De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde dwangsom van 150 euro per dag moet worden opgelegd nu een spoedig herstel van deze ongeoorloofde situatie moet worden benaarstigd.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte is het de beklagde die veroordeeld worden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van deze termijn het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijttermijn bedoeld in art. 1385bis, vierde lid, Ger.W.. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd

vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat de uitspraak die de dwangsom bepaalt, aan de beklaagde is betekend (en zonder dat die betekening een respijtermijn doet lopen: Cass. 15 maart 2011, AR P.10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

VERWIJDERING AFVAL

17. Krachtens art. 16.6.4. DABM wordt wie afval achterlaat in strijd met de decretale bepalingen door de strafrechter veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een vastgestelde termijn. De veroordeelde kan worden verplicht tot terugbetaling van de kosten aan de gemeente, OVAM of het Vlaamse Gewest.

Het openbaar ministerie vordert de veroordeling van de beklaagde tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van het achtergelaten afval onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag bij niet naleving van de veroordeling.

De initiële vaststellingen dateren reeds van 27 april 2011. Hoewel er al bepaalde inspanningen zijn gebeurd, blijft de situatie grotendeels onveranderd (zie bijkomend onderzoek op verzoek van de rechtbank). De beklaagde kan zich hierbij niet verschuilen achter het excuus dat bepaald afval door zijn broer zou zijn achtergelaten. Ook op vandaag staat de beklaagde immers ingeschreven op het adres dit is ook de maatschappelijke zetel van zijn nieuwe bedrijf waarmee hij vandaag klaarblijkelijk gelijkaardige activiteiten als vroeger uitoefent. Hij is dan ook verantwoordelijk voor de verwijdering van het op dit perceel achtergelaten afval.

Gelet op de inmiddels verstreken tijd, is het noodzakelijk te bevelen dat de beklaagde tot verwijdering van het afval overgaat, uit te voeren binnen een korte termijn, onder verbeurte van een dwangsom zoals door het openbaar ministerie gevorderd.

De termijn voor uitvoering van dit bevel tot verwijdering van de resterende afvalstoffen kan worden bepaald op 3 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis. Dit sluit aan bij de termijn voor het stedenbouwkundig herstel (zie hierboven).

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van deze termijn het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijtermijn bedoeld in art. 1385*bis*, vierde lid, Ger.W.. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat de uitspraak die de dwangsom bepaalt, aan de beklaagde is betekend (en zonder dat die betekening een respijtermijn doet lopen: Cass. 15 maart 2011, AR P.10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

BURGERRECHTELIJK

18. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 186, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 56, 65 lid 1, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen vermeld in de dagvaarding;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **bij verstek**,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen, gepleegd in staat van wettelijke herhaling, tot een **hoofdgevangenisstraf van 1 jaar** en een **geldboete van 3.000 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 15.500 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

KOSTEN

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklagde tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro, te vermeerderen met de kosten van betekening van dit vonnis.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt aan op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, het herstel op het perceel omlégen te kadastraal gekend als

Deze vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en het staken van het strijdige gebruik, wat inhoudt de verwijdering van alle afval en autowrakken op dit perceel.

en dit binnen een termijn van **3 maanden**, vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis, onder verbeurte van een **dwangsom** ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van **150 euro per dag vertraging** in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

VERWIJDERING AFVAL

Veroordeelt de beklagde overeenkomstig art. 16.6.4, eerste lid DABM tot het inzamelen, vervoeren en verwerken verwijderen van alle achtergelaten afval binnen een **termijn van 3 maanden** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van **125 euro per dag vertraging** in de naleving van deze veroordeling te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van 3 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

Verplicht de beklaagde, op grond van artikel 16.6.4, tweede lid DABM, tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **17 juni 2014**,

Aanwezig:

voorzitter;
eerste procureur des Konings;
griffier.

DE RECHTBANK van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **eenentwintigste kamer (21d)**, alleensprekend rechter, recht doende in correctionele zaken;

Gezien het vorenstaande vonnis, heden uitgesproken.

Gehoord het openbaar ministerie bij monde van mevrouw eerste
substituut procureur des Konings, in zijn vordering strekkende tot de
ONMIDDELLIJKE AANHOUDING van de veroordeelde:

, wonende te arbeider, geboren te op

Er is niet te vrezen dat de beklaagde, alhoewel hij veroordeeld werd, tot een gevangenisstraf van 1 jaar, zich aan de tenuitvoerlegging van de straf, heden uitgesproken, zou pogen te onttrekken.

OM DEZE REDENEN en gelet op de volgende artikelen:
24 van de Wet van 15 juni 1935;
33 §1 van de Wet van 20 juli 1990;

DE RECHTBANK, BIJ VERSTEK,

Zegt dat er **GEEN** redenen zijn om de **ONMIDDELLIJKE AANHOUDING**
van de veroordeelde, te bevelen.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **17 juni 2014**,

Aanwezig:

voorzitter;
eerste procureur des Konings;
arrurier